

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 11/2026
03.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Владимира Тошића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Владимира Тошића, адвоката Зорана Савелића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 107/24 од 19.08.2025.године и Апелационог суда у Нишу Кж1 496/25 од 12.11.2025. године, у седници већа одржаној дана 03.02.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Владимира Тошића, адвоката Зорана Савелића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 107/24 од 19.08.2025.године и Апелационог суда у Нишу Кж1 496/25 од 12.11.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К 107/24 од 19.08.2025.године окривљени Владимир Тошић оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од четири године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 02.08.2024. године до 21.11.2024. године.

Истом пресудом, на основу члана 83. КЗ, окривљеном је изречена мера безбедности обавезно лечење наркомана, за коју је одређено да ће се извршити у Заводу за извршење кривичних санкција или у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и може трајати док постоји потреба за лечењем али не дуже од три године и да ће се време проведено на лечењу урачунати у казну затвора и, на основу члана 246. став 8. и члана 87. КЗ, изречена му је мера безбедности одузимања

предмета наведених у изреци пресуде, а који предмети ће бити предати надлежној Полицијској управи ради уништења. Истом пресудом окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 496/25 од 12.11.2025. године одбијене су као неосноване жалбе ВЈТ у Нишу и жалба браниоца окривљеног Владимира Тошића, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Владимира Тошића, адвокат Зоран Савељић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа која је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац у захтеву за заштиту законитости наводи да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати. Као незаконит доказ бранилац истиче правноснажну пресуду К 68/24 СПК 49/24 од 20.09.2024. године донету на основу споразума о признању кривице окривљеног АА и записник о саслушању окривљеног АА дат пред ВЈТ у Нишу од 30.08.2024. године, према коме је кривични поступак раздвојен и окончан правноснажном осуђујућом пресудом К 68/24 СПК 49/24 од 20.09.2024.године. С тим у вези бранилац истиче да у ситуацији када је било више окривљених на почетку кривичног поступка и један од њих је закључио споразум о признању кривице, није дозвољено упознавање са садржином правноснажне пресуде закључене на основу споразума, као ни са садржином записника са рочишта о признању кривице, ни из истраге ни са главног претреса, јер признање окривљеног као саставни део споразума нема ни форму ни карактер исказа у смислу одредаба ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су, по оцени овог суда, неосновани.

Из списка предмета произлази да је записник о саслушању осумњиченог АА сачињен пред ВЈТ у Нишу Кт 98/24 Кти 58/24 дана 27.08.2024. године, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ у односу на осум. Владимира Тошића и због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ у односу на осум. АА, којом приликом је окривљени АА дао своју одбрану у присуству изабраног браниоца адвоката Марије Јанковић, уз упозорења из члана 68. став 1. ЗКП и 70. ЗКП, након чега је окривљени

АА и дана 30.08.2024. године изнео своју одбрану пред ВЈТ у Нишу на записнику о саслушању осумњиченог Кт 98/24 Кти 58/24, такође уз упозорења из члана 68. став 1. ЗКП и 70. ЗКП и у присуству изабраног браниоца. Истог дана је пред ВЈТ у Нишу сачињен споразум о признању кривичног дела Ск 50/24 (Кт 98/24 Кти 58/24). Након тога је пред Вишим судом у Нишу К 68/24 (СПК 49/24) од 20.09.2024. године донета пресуда којом је прихваћен споразум о признању кривичног дела Ск 50/24 (Кт 98/24 Кти 58/24).

Неосновано се наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног да се није могао читати исказ саокривљеног АА, јер се у конкретном случају ради о лицу које је као саокривљени било обухваћено кривичном пријавом МУП РС ДП ПУ у Нишу Одељење криминалистичке полиције Група за борбу против дрога Ку 35680/24 од 04.08.2024. године, заједно са окривљеним Владимиром Тошићем који је био осумњичен за кривично дело из члана 246. став 1. КЗ, а окривљени АА за кривично дело из члана 246а став 1. КЗ.

Имајући у виду чињеницу да су окривљени Владимир Тошић и окривљени АА били у односу саокривљених у истом предмету у току истражног поступка, а да је поступак у односу на окривљеног АА правноснажно окончан по основу споразума о признању кривичног дела, то је првостепени суд правилно поступио када је на главном претресу извршио увид у записнике о исказу окр. АА датом пред ВЈТ у Нишу од 27.08. и 30.08.2024. године, сходно одредби члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП. Ово посебно имајући у виду да су записник о саслушању окривљеног, као и допуна записника о саслушању сачињеног пред ВЈТ у Нишу, сачињени пре преговора о закључењу споразума о признању кривичног дела и пре него што је сачињена службена белешка о преговарању, те се не ради о исказу окривљеног датом на записнику о рочишту о споразуму за признање кривице окривљеног

По оцени Врховног суда, упознавање са садржином записника о исказима саопштених, према којима је поступак раздвојен и окончан правноснажном осуђујућом пресудом, начин је извођења доказа на главном претресу, предвиђен одредбама члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП и члана 405. ЗКП, па се такви искази могу користити као доказ у кривичном поступку. Стога читањем исказа окривљеног АА, датог у току истраге, који није део закљученог споразума, није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Имајући у виду да је пресуда исправна, суд је из предмета СПК 49/24 утврдио само чињеницу да је окривљени АА закључио споразум о признању кривичног дела и оглашен кривим, а не чињенице у вези са кривицом окривљеног Владимира Тошића, због чега су неосновани наводи захтева о пресуди на основу споразума о признању кривичног дела Вишим судом у Нишу К 68/24 (СПК 49/24) од 20.09.2024. године, као незаконитом доказу, у смислу члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Осталим наводима захтева, бранилац окривљеног понавља жалбене наводе, као и разлоге првостепеног суда о доказаности радњи извршења кривичног дела, које бранилац окривљеног оцењује као непотпуне, чиме оспорава чињенично стање утврђено у побјаним правноснажним пресудама, односно оспорава оцену изведених доказа (члан 440. ЗКП), па надаље указује и на повреду члана 398. ЗКП, члана 397. ЗКП и члана 402. ЗКП.

Међутим, повреде закона из члана 440. ЗКП, члана 398. ЗКП, члана 397. ЗКП и члана 402. ЗКП, сходно одредби члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић